

Het verhaal van..

Ben je gedoemd putjesschepper te worden, alleen maar omdat je nu half slapend je schooltijd doorbrengt? Iedere uitgave gaan we op zoek naar het antwoord bij een beroemd of succesvol persoon, afkomstig van het Bernrode. Hoe hebben zij het voor elkaar gekregen?

Dit keer hebben we cabaratiër Mark van de Veerdonk kunnen strikken voor een interview. Hij werd in 1959 geboren naast de brandweertoren te Heeswijk Dinther, maar is tegenwoordig woonachtig in Slabroek. Mark heeft verschillende cabaretshows gemaakt als 'Natte Voeten', 'Blond Elastiek Plus' en 'Ja Daag'. Ook heeft hij meerdere prijzen gewonnen, waaronder de jury- en publieksprijs van het Leids Cabaret festival. In 2003 werd zijn eerste boekje uitgebracht en december 2005 stopte zijn voorstelling 'En de wereld is vierkant'.

Mark van de Veerdonk, is dat een geheimzinnig pseudoniem?

Nee, ik heb geen artiestennaam, zoals XL Junkie of zo. Ze vragen me wel eens iets over mijn haar. Dan komen er mensen na een voorstelling naar me toe; „ Is dat je echte haar? God, wat eigenaardig.“. Het ziet er natuurlijk ook niet uit, ik word een beetje kalig en ik begin er nu helemaal een beetje eigenaardig uit te zien. Maar mijn naam is echt en mijn haar ook.

Is 'cabaretieren' nu ook echt je beroep?

Ja, iets anders kun je natuurlijk niet maken. Het is zo'n intensief vak, of in ieder geval op de manier waarop ik het doe. Ik zeg ook een hele hoop dingen af en ik kom het liefst niet op tv of bij quizen, dat vind ik afleiden van hetgeen waar je echt mee bezig bent en dat is een goed cabaretprogramma maken.

Welke jaren heb je op het Bernrode doorgebracht?

Ik dacht van 1971 tot 1977. Zeven jaar? Zes jaar? Ik

Naam	- Mark van de Veerdonk
Geboortedatum	- 30 juni 1959
Beroep	- Fulltime cabaratiër
Op Bernrode	- 1971 - 1977
Favoriete leraar	- Buchter van Latijn en Grieks
Eeuwige cijfer	- 6

ben niet blijven zitten, tot grote verbazing van alle leraren. De dag waarop je te horen kreeg of je over was, zat ik altijd bij het zwembad, haha. Ik heb me er eigenlijk doorheen gespiekt en gepiept. Ik was nooit zo'n harde werker in de zin van hard leren.

De dag waarop je te horen kreeg of je over was, zat ik altijd bij het zwembad

Later toen ik ben gaan studeren, heb ik hetzelfde gedaan. Het is wel gek dat ik nooit echt mijn best heb gedaan op school. Echt, ècht goed m'n best. Je had op het Bernrode zo veel andere leuke dingen; ik speelde piano in een bandje, ik deed cabaret op school, we schreven gedichten en we deden weet ik wat allemaal. Ik ben nooit druk geweest met school. Ja wel met school, maar niet met m'n werk.

Laten we beginnen bij het begin. Een half uur na je geboorte was het hele dorp in rep en roer; er was brand bij kasteel Heeswijk. Was dat een rampzalig voorteken?

Haha, het was wel een soort van voorteken. Maar dan omdat mijn ouders uiteindelijk enorm veel met dat kasteel zijn gaan doen. Ik ben trouwens de aller eerste, die in de kelders van kasteel Heeswijk is geweest.

Volgens mij worden er nu feesten en partijen gehouden, maar in die tijd waren ze volledig achtergebleven en ingestort. Eén grote ellende was het; volgelopen, verwoest en onbereikbaar. En daar werd ik dus ingeduwed als soort van proefkonijn om te kijken of het echt wel zo gevaarlijk was. We stuitten daar zelfs nog op een hele oude wijnkelder. Het was wijn van voor 1900, allemaal azijn, maar mijn broer vond dat lekker. Ik zou het nog niet eens in de sla gooien, verschrikkelijk zeg.

Daarna ben je hier in Heeswijk gewoon opgegroeid, wat voor soort jongen was je?

Ik denk dat ze dat tegenwoordig ADHD noemen, maar dat kenden ze toen nog helemaal niet. Een actief kind, een drukke grappenmaker. Wij deden al sketches en gekke stukjes op het begin van de lagere school. Dat heeft er altijd ingezet, als er een feest is vind ik het ook altijd leuk om even achter de microfoon te kruipen en het de desbetreffende persoon lastig te maken.

Hoe ben je daarna op het Bernrode terechtgekomen?

Ik had m'n Cito-toets goed gemaakt, denk ik. We kenden ook veel leraren die toen lesgaven op het Bernrode. Maar ik kon eigenlijk gewoon goed leren en ik woonde hier in

Heeswijk, dus was het vanzelfsprekend dat ik naar het Bernrode ging. Alleen dat goed leren viel eigenlijk wel tegen. Ik was een soort wonderkind, maar ik ben op m'n twaalfde blijven hangen. Ik heb daar zelf wel een mooie theorie over; ik had op de basisschool altijd een heel klein wratje op m'n oog. Dat is toen in Veghel weggehaald, onder narcose. Ik ben toen enorm onder narcose gegaan, echt gigantisch. Het zou ongeveer tien minuten moeten duren, maar ik ben toen bijna tien uur van de wereld geweest. Zo stoned als een aap ben ik toen naar huis gegaan, terwijl ik door m'n moeder door de gangen van het Sint Josef ziekenhuis werd gezeuld. En ik heb altijd gedacht dat dat mijn leervermogen wel heeft aangetast. Toen ik op het gymnasium kwam, bakte ik er helemaal niets meer van. Alhoewel.. je weet het ook niet precies. Maar het is wel een mooie theorie.

Toen ik op het gymnasium kwam, bakte ik er niets van

Wat was je eerste indruk van de school?

Ik kwam van een jongensschool af, waar geen meisjes waren. En dan zit je opeens bij een meisje in de bank. Of ja, niet naast.. want dat durfde je natuurlijk niet. Wat moest je daar nou mee? En het was zo'n grote school, ik was echt overdonderd. Je werd ook nog eens plechtig welkom geheten door de rector en ze gingen je zogenaamd klaarstomen voor de maatschappij. Zodra we de eerste les binnenliepen begon de rector ook meteen Frans tegen ons te praten. Daar snapten wij natuurlijk geen van allen iets van, maar die man hield maar niet op, God zeg. Ook indrukwekkend was dat er jongens op die school sliepen, dat daar mensen woonden.

Er hing een heel andere sfeer dan op de lagere school. Het maakte allemaal veel indruk.

Dus in die tijd waren er nog leerlingen intern op het Bernrode?

Ja, een stuk of dertig. Die leerlingen organiseerden ook van alles. Operatie Injectie

is toen bijvoorbeeld opgericht. Ze sliepen toen boven in de oude school, waar ze nu dat nieuwe gebouw aan het maken

zijn. Dat interne deel is opgeheven, toen ik in de tweede klas zat. Toen wij naar Rome gingen mochten we de avond van tevoren op school slapen, in de oude kamertjes waar vroeger het seminarie was geweest. We hebben toen geen van allen één oog dicht gedaan. Het was een grote chaos; over de houten wanden klimmen, onder de bedden kruipen, werkelijk geweldig.

Waren er vakken die je minder leuk vond?

Duits was niet mijn vak.

Ik had daar wel een grote, volumineuze, dikke, sterke man voor,

die leek op Brezhnev. We noemden hem Boris. We hadden in die tijd voor alle leraren bijnaam en van de meeste kende ik de echte naam niet eens. Zo had ik het thuis ook altijd over Boris, tot mijn ouders op een ouderavond prongelijk aan hem zelf vroegen waar ze Boris konden vinden, haha.

Geen trauma's overgehouden aan bepaalde leraren?

Nou, je hebt wel van die mensen die nogal hangen op huiswerk. Daar was ik dus niet echt een ster in. Daar zie ik nog steeds het nut niet van in hoor. Je bent jong, zo'n 14, 15

jaar, en dan ga je toch niet na vijf uur op school te hebben gezeten, ook nog eens thuis drie uur met je neus in de boeken zitten? Dan hebben ze geen goed les gegeven, als je thuis nog verder moet werken.

Pa en Ma Steeghs waren wel bekend?

Och ja, die Pa Steeghs. Dat was een bijzonder figuur zeg, een hele authentieke man. In het begin wisten we ook helemaal niet wat we daaraan hadden, hij was compleet onpeilbaar. Hij sprak je aan met 'u' en hij had allemaal moeilijke levenslessen. We hebben hem ook wel eens op de kast gekregen hoor, als we hem zaten te starren. Maar als je in de ogen van Steeghs iets niet kon, was je een MAVO-klantje. Een neanderthaler met een hoogvoorhoofd, die geen woorden van meer dan één lettergreep kende.

Maar je was zelf ook niet echt de ideale leerling?

Ach, wat is de ideale leerling. Ze zullen niet echt last van me hebben gehad, denk ik. Als je leraren uit die tijd iets over mij zou vragen, zouden ze wel zeggen dat ik heel actief was denk ik. Ik zat in de leerlingenraad, bij het schoolblad en ik organiseerde schoolavonden, cabaret en toneel.

Wat mij met name zo tegenstond, was het feit dat we zo veel Grieks, Latijn en oude cultuur kregen. In plaats van die 2200 uur dode talen, had ik dan toch liever de moderne variant gehad, zoals Italiaans of Spaans.

Schoolfeesten in de Lunenburg waren er toen nog niet bij?

Nee, de schoolfeesten die wij hadden werden gehouden in de Boerderij, dat was in die tijd een enorm grote disco-

theek, daar kwamen mensen uit Groningen, Rotterdam en Friesland naartoe, want daar werd hash gerookt. En daar wilden wij dus een schoolfeest gaan geven. Ik was commissaris van de feesten en na grote conflicten met de leraren heb ik uiteindelijk via de ouderraad voor elkaar gekregen dat we daarheen mochten. We rookten zelf geen hash hoor, daar waren we niet mee bezig. De leraren kwamen wel pijnlijk orde houden bij zo'n feest. Ik weet nog wel dat Anneke Steeghs onder een geluidsbox ging zitten, waar ze vervolgens de voeding uithaalde. Onder die box ging ze dan een boek zittenlezen, uit protest.

Omschrijf het Bernrode van jouw tijd eens in drie woorden.

Erg Veul Lol. We hebben echt vreselijk veel plezier gehad. Maar het was ook een mooie tijd omdat ik toen mijn eerste vriendinnetje had; Roos. Zij was een meisje uit Dinther, maar ik kwam uit Heeswijk en dat kon natuurlijk echt niet. Dat was een enorme tegenstelling in die tijd, bijna Nederland-Duitsland achtig. Mijn voetbalclub vond ook dat ik het echt niet kon maken, een meisje uit Dinther. Uiteindelijk hebben we wel zo'n vijf jaar iets gehad. De dingen die me het meeste bij zijn gebleven van het Bernrode waren gek genoeg wel de buitenschoolse activiteiten. De fancyfairs, de kermis, het voetbaltoernooi, de sportdagen en natuurlijk Roos.

Was je na de examenuitreiking blij dat je Bernrode eigenlijk mocht verlaten?

Nou, ik vond het op zich wel fijn op school. Maar een minpunt van de school vond ik wel de paters. Dat waren niet de briljantste docenten ter wereld. Een goede leraar moet motiveren en dat heeft geen van hen voor elkaar gekregen. Ik vond het ook jammer dat we weinig buiten het klaslokaal kwamen en

dat alles klassikaal moest. Het was een soort éénrichtingsverkeer van de leraar uit en dat klopt niet. Persoonlijk denk ik dat het onderwijs veel zelfstandiger gaat worden. Over een paar honderd jaar komen ze daar ook wel achter.

Wist je meteen wat je wilde gaan studeren?

Nee, ik heb heel lang getwijfeld. Mijn interesse lag ongeveer bij aardrijkskunde en geschiedenis. Uiteindelijk is het sociale geografie geworden en ging ik me steeds meer interesseren in de ontwikkelingslanden. Nadat ik mijn studie had afgerond, heb ik voor verschillende kranten gewerkt en ook heb ik een tijd zelf in een ontwikkelingsland doorgebracht. Later heb ik tentoonstellingen georganiseerd en een tijdje als freelancer gewerkt. In '85 of '86 ben ik afgestudeerd. Daarna heb ik een heleboel stages gedaan, ook in India. Maar uiteindelijk is het toch derdewereld-journalist geworden. Ik heb toen een bedrijf gestart en net op dat moment werd ik 'ontdekt'; iemand zag me in een café in '87.

En toen is alles vanzelf gegaan?

Hm nee, dat niet. Bij mijn eerste optreden kreeg ik twee minuten improvisatie. Daarna heb ik me via de Gouden Gids en andere instellingen verkocht. Dan vroegen ze bijvoorbeeld of ik voor €150 een optreden wilde geven. Daar deed ik niet moeilijk over. Ik klom op de biljarttafel, lampje erbij en klaar is Kees. Het was wel moeilijk om de hele avond mensen van 18 jaar en ouder te boeien, op een manier dat ze het nog leuk vonden ook.

Toen stond je opeens met je 25 jaar op het podium..

In je eentje ja. Allerlei dingen gingen fout. Bij een van mijn eerste optredens moet ik ergens 'aanbellen', maar de technicus sliep, dus dat werd een vreselijke anticlimax. Daarna moest er een paraplu naar beneden vallen, maar dat ging natuurlijk ook helemaal mis. Ik kon er wel goed in worden, maar ik was niet echt een natuurtalent als Theo Maassen of zo. Ik wil trouwens ook geen 'bekende Nederlander' worden. Ik ben wel eens gevraagd voor dingen als Hints of Herexamen, maar dat hoeft van mij allemaal niet.

Ik was geen natuurtalent als Theo Maassen of zo

De show 'hoe ik pudding ruik' gaat voornamelijk over je jeugd. Heb je ervaringen van het Bernrode ooit gebruikt in een show?

Nee, niet echt specifiek. Wel een beetje heb ik het gedaan in 'Ja Daag', daar speelde ik samen met een acrobaat twee leerlingen achter

een schoolbankje. En natuurlijk heb ik wel eens kleine dingetjes uit die tijd verwerkt in een show; de typische middelbare school

dingen. 'Hoe ik pudding ruik' gaat meer over herinneringen. Soms weet je nog maar bepaalde dingen, of komen ze opeens weer naar boven. Bij een theater met een houten vloer denk ik vaak aan de oude gymzaal. Daar ben ik trouwens nog ooit enorm hard met m'n kruis precies op een balk geland tijdens turnen, haha.

Waar ben je op dit moment mee bezig?

Ik schrijf iedere maand een column voor Dienblad en ik heb een wekelijkse column bij Omroep Brabant; 4 minuten geklets. Ook geef ik wel eens kleine voorstellingen voor bedrijven en organisaties en ben ik

bezig een DVD te maken, met daarop de laatste twee shows, een interview en nog wat andere gekke flauwekul.

Je hebt honderden keren opgetreden, verschillende shows gegeven, prijzen gewonnen en een boekje uitgegeven. Wat is je volgende project?

Ik ben op dit moment bezig met mijn

nieuwe voorstelling en bij iedere nieuwe voorstelling doe ik er weer iets nieuws bij; zo heb ik ooit dingen met een acrobaat

gedaan, ik heb soul gedaan, met poppen gespeeld en nu ben ik bezig met tapdansen. Ik kan het allemaal niet hoor, maar het is wel een uitdaging.

Al met al mogen we stellen dat je nu succesvol en beroemd bent?

Haha, nou ik zat een keer op zondagochtend rustig buiten te eten. Tot zes keer aan toe – zes keer!- riep er toen iemand die voorbij fietste van 'Hey Mark, ben je pudding aan het eten jongen?'. Mijn vriendin kroop er spontaan van onder de tafel.

Had je dat ooit gedacht toen je hier lag te slapen in de stoffige banken van Gymnasium Bernrode?

Nee, toen ik in 1984 een programma ging maken ook niet. Maar ik doe alles omdat ik het leuk vind en ik kom er uiteindelijk wel. Ik ben niet gigantisch ambitieus en dat onderscheidt me van andere cabaretiers, die in stroomversnelling naar de top gaan. In de loop van de jaren ben ik steeds verder gekomen en ik heb waarschijnlijk de traagste carrière van alle cabaretiers. Alles is op loopafstand, als je er maar de tijd voor neemt.